

Μια εξαετία από τον Γενάρη του '13 και τον θάνατο του Σαράντη Αποστολίδη. Δυο εικόνες, μια από το μακρινό 1984 και μια από το πιο εξωτικό 1964, μας θυμίζουν το παρόν, αλλά και δυο τόσο διαφορετικές περιόδους, εν πολλοίς άγνωστες ή ξεχασμένες.

Το προβληματικό παρόν και η αγωνία για το άδηλο μέλλον, συχνά σκεπάζουν το παρελθόν, όποιο και αν είναι αυτό, με ένα είδος λήθης. Ταυτόχρονα όμως και με μια νοσταλγία για όλα όσα έχουν σβήσει.

Δυο εικόνες λοιπόν, προκειμένου να θυμηθούμε και να σχολιάσουμε κάτι από αυτά. Μαζί με αυτές άλλες δυο, όπως εδώ, αριστερά, από τον Μάρτιο του '70, και την εκκίνηση του Εαρινού ράλυ, και άλλη στο φινάλε, μια από τον Οκτώβριο του 2002, σε μια ξεχωριστή του στιγμή.

Την τελευταία Κυριακή του Γενάρη του '84, κάποια 35 χρόνια νωρίτερα, η Α.Λ.Βο.Π. διοργανώνει ράλυ σπριντ στην Πεντέλη. Στις ανατολικές κλιτείες του βουνού, η μεγάλη πυρκαγιά του προηγούμενου έτους έχει ήδη επιφέρει ένα από τα πρώτα σοβαρά πλήγματα στην Αττική.

Τον αγώνα κερδίζουν οι [Τζώ νυς Πεσμαζόγλου](#) – [Σαράντης Αποστολίδης](#), με ένα βαρύ αγωνιστικό και ηλικιακό μητρώο. Ο οδηγός είναι 70 χρονών, έχει κατακτήσει τον πρώτο του τίτλο το 1960, ο συνοδηγός είναι 63 ετών έχοντας κάνει το ντεμπούτο του στους αγώνες το '62. Η κιτρινόμαυρη Ascona αριθμούσε ήδη μια δεκαετία ως μάχιμο αγωνιστικό υλικό. Αν κάνουμε την πρόσθεση θα μας δώσει τον αριθμό 143. Τόσα ήταν τα συνολικά έτη, που βρέθηκαν στην κορφή εκείνη την Κυριακή.

Στην εικόνα του [T.A.](#), το απολύτως ήρεμο πρόσωπο και των δυο μελών του πληρώματος έρχεται σε αντίθεση με το γερμανικό όχημα που πλαγιολισθαίνει δυναμικά στις σκληρές επιφάνειες του Αττικού βουνού. Μάλλον απίθανο να διάβαζε κάποιες σημειώσεις τότε ο Σαράντης. Ο sir John τα θυμόταν όλα, ή το μαγνητόφωνο θα έπαιζε την κασέτα με τις

χαρακτηριστικές (..και δεξιά γυροβολιά Τζώνυ Τζωνάκυ), περιγραφές του οδηγού.

Είναι, περίπου, βέβαιο, ότι η συγκεκριμένη συμμετοχή κατέχει το άτυπο πανελλήνιο ρεκόρ νίκης αρχαιότερου ηλικιακού συνόλου πληρώματος – αυτοκινήτου σε επίσημο αγώνα, εξαιρουμένων, ίσως, των προσφάτων ιστορικών που ποντάρουν στην μεγάλη ηλικία των αυτοκινήτων, παρά σε αυτή του πληρώματος.

Πικρή σημείωση ότι ο συνοδηγός του πληρώματος που τερμάτισε στην δεύτερη θέση, ο Στ. Σαγιόγλου, θα ήταν μετά από εννέα χρόνια, την άνοιξη του '93, ένας από τους τρεις θεατές, θύματα της ανάβασης Ριτσώνας, όταν Golf που συμμετείχε, βγήκε από το δρόμο και έπεσε πάνω τους.

Σχεδόν, είκοσι χρόνια νωρίτερα από το σπριντ της Πεντέλης, τον Ιούλιο του '64, διοργανώνονται οι αγώνες ταχύτητας και αναβάσεως στη Ρόδο. Είναι η έβδομη χρονιά που η μικρή κοινωνία των Ελλήνων αγωνιζομένων κατεβαίνει στο νησί για τις πρωταθληματικές αναμετρήσεις. Είχε προηγηθεί μια ακόμα, το '57 με έναν αγώνα ακριβείας που δεν προσμετρούσε σε θεσμοθετημένο τίτλο.

Στην εικόνα, τα τρία κόκκινα NSU prinz παρατεταγμένα μπροστά από τα ενετικά τείχη. Ο αγώνας έχει ολοκληρωθεί. Στο φόντο, φορτηγό μαζεύει τις αχυρόμπαλες που είχαν τοποθετηθεί σε διάφορα σημεία της διαδρομής. Από αριστερά διακρίνονται ο Ευλάμπιος (Λάμπης) Μαλακόπουλος, ο Σαράντης και ο Γιώργος Κρητικός. Ο Σαράντης οδηγεί το Prinz 4 και οι άλλοι δυο τα κουπέ sport Prinz. Συμμετείχαν όλοι τους, τόσο στην ανάβαση όσο και στο σιρκουί.

Θα αναρωτηθεί ο Τύπος της εποχής: *«Ο Αποστολίδης με Εν – Ες – Ου είναι άτυχος στη Ρόδο, παρά ταύτα είναι πείσμων και εννοεί να τερματίσει και τους δυο αγώνες πάση θυσία μήπως και αυτό δεν είναι κατόρθωμα;»*

Για την ιστορία τον αγώνα ταχύτητας κέρδισε ο Γιάννης «Λαίλαψ» Ψύχας, με την μικρότερη διαφορά που είχε σημειωθεί μέχρι τότε σε αγώνα ταχύτητας. Μετά από μιάμιση ώρα αγώνα, την 544 του νικητή, την χώριζαν, μόλις δυο δευτερόλεπτα από την Giulietta sprint του Σπύρου Τσινιβίδη. Μια διαφορά που παρέμεινε σχεδόν αναλλοίωτη από τον πρώτο έως τον 38ο και τελευταίο γύρο.

Η πολυσέλιδη κάλυψη στον Τύπο της εποχής (Βολάν) μας προσφέρει ένα δείγμα τους ύφους, όπου: *«...ο αγών ταχύτητος είναι ένα ασύλληπτο γεγονός, μια μοναδική προσπάθεια. Λένε ότι είναι κάτι σαν ηρωϊκή συμφωνία αρμονίας κινήσεων και πειθαρχίας»*
«Το ξεκίνημα είναι και σήμερα όπως πάντα άγριο συναρπαστικό, ανατριχιαστικό...
...δεκαπέντε ατρόμητα παλικάρια θα πολεμήσουν επί μιάμισυ ώρα, κάτω από τα τείχη της Ρόδου».

Είκοσι χρόνια αργότερα, από εκείνη τη Ρόδο του '64, όλα έχουν αλλάξει, τα σιρκοι στους δρόμους των πόλεων έχουν σταματήσει από τον Οκτώβρη του '71 και τον θανάσιμο τραυματισμό του [Γιάννη «Μαύρου» Μειμαρίδη](#), εκεί στη Ρόδο. Το σπορ στην Ελλάδα, κουμαντάρει ο [Αλέξανδρος](#)

Δαρδούφας

άλλος

ος

στα 46 χρόνια του τότε, το στέλνει στις αίθουσες των δικαστηρίων ανάμεσα σε ακάλυπτες επιταγές και εχθρικά διαζύγια.

, καθώς ένας

Αλέκ

,

Μοιραία η Ε.Θ.Ε.Α, εφαρμόζοντας το άρθρο 58 του Ε.Α.Κ., εκδίδει το δικό του διαζύγιο από τους αγώνες και τον τιμωρεί με ισόβιο αποκλεισμό. Μολοντούτο, θα συνεχίσει ως αγωνιζόμενος για άλλα 23 έτη, μα δεν θα σπάσει το ρεκόρ του Τζώνυ ο οποίος, το '87 ανέβηκε την ράμπα τερματισμού του Δ.Ρ.Α. στα 73 του. Αλλά θα το πλησιάσει αρκετά, το 2007, στο 54ο Δ.Ρ.Α., όντας θαλερός, ενεργός και εβδομηντακοντούτης.

Στον ειδικό Τύπο της εποχής που αργότερα θα αυτοπροσδιορισθεί και ως τμήμα του νεοελληνικού πολιτισμού, και έτσι ακριβώς ήταν all the way και είναι, κάνει τα πρώτα του βήματα ως δημοσιογράφος, αγωνιζόμενος τις και μέλλον παράγων. Όπως ο Τζιμάκος που με σκωπτική χάρη έλεγε:

«Στην συναυλία δεν συμμετέχει ο Γιώργος Νταλάρας»

έτσι και αυτός ξεκινά το μονόστηλο που καλύπτει το θέμα γράφοντας:

«Τον αγώνα δεν κέρδισαν οι...».

Ακολουθως, αφιερώνει τρεισήμισι αράδες στους νικητές εκ των οποίων η μιάμιση αφορά κριτική στον συνοδηγό

«...του ταιριάζει καλύτερα η θέση του στην ΕΘ.Ε.Α.»,

και οκτώ αράδες για το πλήρωμα που εγκατέλειψε. Είπαμε όλα είχαν αλλάξει. Και θα άλλαζαν κι' άλλο.

Τετάρτη 30 Οκτωβρίου 2002. Ο Σαράντης στην παρουσίαση του βιβλίου του "Ειδική μου διαδρομή", σε αίθουσα της Λέσχης.

Στο φόντο διακρίνεται ο Μανώλης Κοτσώνης.

